

RUGSĖJO (SEPT.) 7, 1957

37-TI METAI NR. 36

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

TĖVŲ, MARIJONŲ, BENDRADARBIŲ, DRAUGIJOS SAVAITRAŠTIS

XIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Lėkėja

Gal. 3, 15 - 22

Evangelija

Luk. 17, 11 - 19

BROLIAI: Pažadai buvo padaryti Abraomui ir jo sėklai. Nesakoma: ir sėkloms, lyg kad jų būtų daug, bet apie vieną: Ir tavo sėklai, tai yra Kristui. Taigi aš sakau taip: Dievo patvirtintojo testamento duotasis po keturių šimtų ir trijų dešimčių metų įstatymas nepanaikina, taip kad pažadėjimas virstų nieku. Nes jei tėvonystė gaunama įstatymu, tai jau nebe pažadu. Bet Abraomui Dievas ją davė pažadu. Ir kam gi įstatymas? Jis pridėtas dėl peržengimų, iki ateis ainis, kuriam buvo duotas pažadas. Įstatymas angelų įsakytas per tarpininką. Tarpininko nėra, kur yra vienas. Taigi, ar įstatymas yra priešingas Dievo pažadui? Anaipol. Nes jei buvęs duotas įstatymas, kuris galėtų padaryti gyvus, tešumas būtų tikrai iš įstatymo. Bet Raštas užrakino visa po nuodėme;

ANUO metu: Keliaudamas Jėzus į Jeruzalę, ėjo tarp Samarijos ir Galilėjos. Jį, įeinant į vieną kaimą, sutiko dešimtis raupsuotų vyrų; jie sustojo atstu ir, pakėlę balsą, sakė: Jėzau, mokytojau, pasigailėk mūsų. Pamatęs juos, jis tarė: Eikite, pasirodykite kunigams. Ir atsitiko, kad eidami jie pasveiko. Vienas jų, pamatęs, kad jis sveikas, sugrįžo garbindamas dideliu balsu Dievą ir dėkodamas parpuolė veidu prie jo kojų; tai buvo samarijietis. Atsiliepdamas Jėzus tarė: Argi ne dešimtis pagijo? O kur devyni? Neatsirado, kas sugrįžęs duotų garbę Dievui, kaip tik šitas svetimšalis. Taigi jis jam tarė: Kelkis, eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave.

pažadas turėjo būti suteiktas tikintiems tikėjimu į Jėzų Kristų.

Mišios nelaisvėje

Tėvas Pietro Leoni, jėzuitas misinierius Odesoje, išbuvo bolševikinėj belaisvėje nuo 1944 ligi 1955 metų. Belaisvių stovykloje Mordovijoje, tarp Maskvos ir Uralo alkis buvo jų kasdieninis draugas. Kiekvieną dieną jie gaudavo dvidešimt uncijų ruginės duonos, du puodukus arbatos ir dvi lėkštes Volga. Volga jie vadindavo sriubą, kadangi ji buvo vienas vanduo. Prie tokios dietos belaisviai turėjo sunkiai dirbti miške. Tačiau jie neužmiršo pamaldų. Vienas vengras rado aluminijaus cilinderį ir pa-

darė iš jo kieliką, labai mažą, kad jis buvo galimas paslėpti sugniaužtoje kumštyje. Iš gabalų drabužių jie padarė kitus reikalingus mišiom laikyti daiktus. Vieną naktį, kada visi miegojo jis ant grubios dėžės atlaikė mišias. Šv. Komunijai vartojo trupinius duonos ir penkis šešis lašus vyno. Sunkiausia buvo gauti vyno, tačiau jo su Dievo pagalba galima buvo rasti, o kartais jo pasidarydavo iš kelių sausų vynuogių, kurias išmainydavo į kelias Volgos lėkšes. Tokį vyną jis nešiodavo kvėpalų buteliuke, kuris buvo degtukų dėžutės dydžio. M.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 West 63rd Street, Chicago 29, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor: Rev. A. Ignatas, MIC.

V IENAS New Yorko laikraštis kartą įprašė savo nuolatinį bendradarbį parašyti straipsnį tema: "Labdara pasaulyje". Redaktorius norėjo, kad būtų surinkta kuo daugiausiai faktų. Rašytojas, kuris tą straipsnį ruošė, nebuvo katalikas, tačiau suprato, kad katalikų bažnyčia šioje srityje daug daro. Dėl to nuėjo į Maryknoll misijų seminariją surinkti reikiamus faktus. Jam buvo pranešta, kad pavyzdžiui, vienoje misijų teritorijoje katalikai turi apie 3,000 ligoninių ir klinikų bei medicinos punktų, kur per metus gauna pagalbos apie 35,000,000 žmonių.

Patyręs apie šiuos ir kitus faktus, tasai reporteris prabilo:

— Kaip nuostabi organizacija yra Jūsų bažnyčia. Ji visame pasaulyje, kiekviename krašte, kiekvienoje šalyje daro ką nors gero. Anksčiau neturėjau jokio supratimo apie tai. Kodėl Jūs, katalikai, mums apie tokius dalykus nepapasakojate?

Dėkingumas Bažnyčiai ir Jos Steigėjui

Trylikto sekmadienio po Sekminių Evangelija pasakoja apie Kristaus išgydytus dešimt raupsuotųjų, kurių vienas sugrįžo garsiai dėkingu balsu garbindamas Dievą. Katalikų Bažnyčia globoja ir gydo daug raupsuotųjų. O milijonus žmonių ji gydo nuo dvasios raupsų — nuodėmės, ir mes už tai turime būti labai dėkingi Bažnyčiai, o ypač jos steigėjui — Kristui. Bažnyčios prieglobstyje mes išaugome tikėjimo dvasioje. Dėka Bažnyčios mes gauname tokią didelę paguodą šventų sakramentų pavidale. Bažnyčia atlieka nuostabų švietimo darbą su tūkstančiais savo mokyklų. Bažnyčia yra nepaprasta meno globėja — auga puošnios bažnyčios, jose pirmaujantieji pasaulio menininkai tapo paveikslus ir joms daro statulas.

Todėl mūsų didelis dėkingumas turi būti Bažnyčiai, kurios malones mes patiriame nuo gimimo — nuo krikšto, iki

paskutinio patepimo ir laidotuvių. Ypačingą mūsų dėkingumą turi būti Bažnyčios įsteigėjui Viešpačiui Jėzui.

Dėkingumas Dievui

Dėkingumą mūsų širdyse ugdo pats Šv. Raštas. Mes skaitome priminimą Tobijo knygoje:

— Visada būki dėkingas Dievui.

Šv. Povilas laiške Kolosiečiams (III, 15 ir sek.) ragina:

— Būkite dėkingi... giedodami, malonei padedant, Dievui savo širdyje.

Didysis rytų kraštų kalbėtojas Šv. Jonas Auksaburnis žmonėms priminė:

— Kaip galime naujų dalykų prašyti, jeigu už praėjusius dar nesame jokio dėkingumo parodę.

Žmogui susidaro ypatinga pareiga — dėkingumas Dievui. Žmogus yra augščiausias tvarinys žemėje, ir kada jisai dėkoja, su juo dėkoja visa tvarinija.

Didieji pavyzdžiai

Gyvenimas mums parodo nuostabių dėkingumo pavyzdžių. Kada Šv. Jonas Auksaburnis iš vienos tremties vietos buvo nugabentas dar į sunkesnę, dar nesveitingesnę, kada pajuto artėjančią savo mirties valandą, jo paskutinis šauksmas buvo:

— Ačiū Dievui už viską.

Tai šauksmas herojiškos dvasios, kovojusios prieš ano laiko tironus sostuose ir savo nepalaužiama dvasia tikrai laimėjusios dvasinę pergalę.

Kai karalius šv. Liudvikas sužinojo apie mirtį savo motinos Biankos, nors gilaus skausmo sugeltas, įstengė pasakyti:

— Mano Viešpatie ir mano Dieve, aš tau dėkoju, kad tu mano mielą motinėlą taip ilgai išlaikei. Aš ją labiau mylėjau, kaip visus pasaulio tvarinius. Tu, tačiau, ją pakviete į savo karaliją. Tebūnie Tavo valia.

Atlanto nugalėtojai

Kada italų lėktuvų eskadrilė, nugalėjusi Atlantą, atskrido į Chicagą, jiems

pagerbti buvo suruošti pietūs, į kuriuos atsilankė 5,000 žmonių. Drąsieji lakūnai sukalbėjo maldą prieš valgį.

Kai lakūnų vadovas Balbo atvyko į pamaldas katedroje, jam buvo pasakyta, kad jiems visiems yra paruoštos garbės vietos. Tačiau jisai atsakė:

— Mes atėjome ne paradui, o atvykome padėkoti Dievui, ir geriau pasiliksime suoluose su visais žmonėmis.

Kada šv. mišių metu suskambėjo varpelis dėl "Sanctus... Šventas, šventas...", Balbo sukomandavo visiems lakūnams: "Ant kelių!"

Ir visi tie drąsieji Atlanto nugalėtojai pasiliko klūpoti per pagrindinę šv. mišių dalį, iki Komunijos pabaigai, duodami puikų dėkingumo pavyzdį.

"Krauk daugiau"

Taip ir reikia. Mes būtume neleistinai šiurkštūs Viešpačiui, jei neturėtume dėkingumo dvasios. Kartą prie stalo motina pridėjo vaikučiams į lėkšteles skanaus šokoladinio pudingo. Tėvas ta proga norėjo duoti dėkingumo pamoką ir paklausė:

— Na, Elzbietyte, ką tu dabar norėtumei mamai pasakyti?

Mergytė greit tarė:

— Mamyte, krauk daugiau!

Ir mes, kaip ta nesuprati mergaitė, dažnai Dievui temokame pasakyti:

— Viešpatie, krauk daugiau savo malonių.

O reikiamai padėkoti už tai, ką gavome ir ką gauname — nesiskubiname.

Praeito šimtmečio viduryje Paryžiuje gyveno rašytojas Abbe Segur, gabus ir dievotas kunigas. Savo puikiais raštais jis buvo atkreipęs net šv. Tėvo dėmesį. Deja, rašytojas pastebėjo, kad jo regėjimas silpsta. Jautėsi, kad neužilgo gali tapti aklas. Tas nenumušė jo dvasios, jis dar uoliau rašė. Tik jam buvo sunku, kad jis nebeįstengia dažniau nueiti į bažnyčią, dažniau švenčiausiąjį priimti.

Šv. Tėvas pasigailėjo to vyro, kuris savo talentą ir savo visą gyvenimą skyrė artimo tarnybai ir leido švenčiausiąjį laikyti jo namuose. Dabar rašytojas Segur buvo visai patenkintas savo likimu. Jis pats apie tai prasitarė, duodamas dėkingumo pavyzdį:

— Už tris malones aš visų labiausiai dėkoju Dievui: pirma, kad aš tapau kunigu; antra, kad aš savo bute turiu Dieviškąjį Išganytoją ir trečia — kad aš tapau aklas.

Dailininko sūnelis

Vieno dailininko sūnelis priėjo pirmos Komunijos, kurią priėmė su nepaprastu maldingumu.

Sekantį sekmadienį tas berniukas atsikėlė anksti, apsirengė savo gražiausiais drabužiais ir jau ruošėsi išeiti.

Pamatęs tai tėvelis pasišaukė jį ir klausia:

"Kur eini taip anksti?"

"Šventų Mišių klausyti, tėveli! Juk Viešpats įsakė šventą dieną švęsti."

Nustebintas tėvas, norėdamas jį pa juokti, tarė:

"Kvailutis esi! Žinok, kad visus tuos

įsakymus išsigalvojo kunigai. Tikėk man: Dievas niekuomet to nėra įsakęs."

Berniukas iš nustebimo net akis pastatė ir sužiūro į savo tėvą ir paskui tarė:

"Bet tuomet galėjo būti išsigalvotas ir kitas įsakymas, kuris liepia gerbti savo tėvą ir motiną..."

Visiškai sugautas, tėvas ne tik leido sūneliui eiti į bažnyčią, bet ir pats tuojau apsirengė ir kartu su juo išsiskubino į parapijos bažnyčią.

Pasaulio taika ir Marijos širdis

Dr. P. Alekša

Šiais painiaisiais ir visam pasauliui audringais laikais katalikų bažnyčiai jau aštuoniolikti metai sėkmingai vadovauja didelis Švenčiausios Mergelės Marijos gerbėjas Popiežius Pijus XII. Be Marijos Dangun Paėmimo dogmos paskelbimo, be iškilmingai Jos garbei pavestų Šventųjų Metų, Šv. Tėvas yra įvedęs Švč. Mergelės garbei dvi visiškai naujas ir labai patrauklias šventes. Jomis yra Nekalčiausios Marijos Širdies ir Marijos Visatos Karalienės šventės. Pirmoji yra įvesta 1942 metais ir švenčiama rugpjūčio 22 d., o antroji 1954 metais ir švenčiama gegužės 31 dieną.

Marijos kultas

Mums įprasta yra garbinti asmenis, pasižymėjusius įgimtais talentais, mokslu, gyvenimo kilnumu, bei pasiaukojimu tautai ar visuomenei. Švč. Mergelė savo

asmenybe, savo vaidmeniu žmonijos istorijoje viršija visus kad ir didžiausius pasižymėjusius asmenis. Šiuo atžvilgiu ji užima pirmą po savo Dieviško Sūnaus vietą.

Pats Visatos Kūrėjas, žmonijos atpirkimo bei išganymo darbų planuotojas Švč. Mergelę išaugštino ir Ją padarė visokios garbės vertą. "Jis pažvelgė į savo tarnaitės žemumą... Didelių dalykų padarė man Galingasis, kurio vardas šventas" (Luko I, 48 - 49). Tie didieji dalykai yra Švč. Mergelės Nekaltas Prasidėjimas, Jos Dieviškoji Motinystė, Jos su kūnu ir siela į dangų paėmimas ir galiausiai Jos vainikavimas danguje, kaipo visatos Karalienės.

Pats Dievas Švč. Mergelę padarė vyriausia tarpininke tarp savęs ir žmonių. Tokiu būdu Ji paliko krikščionių pagalba, nusidėjėlių gynėja, išminties sostu, taikos karaliene ir t.t.

Žmonijos genijai Švč. Mergelės garbei prirašė daug gilių mokslinių ir mistinių veikalų, sukūrė nemirtingų meno ir muzikos dalykų. Pavieniai asmenys, organizacijos, institucijos, parapijos, kraštai ir tautos pasirinko Ją savo globėja, pagaliau visa žmonija pasiaukėjo Jos Nekalčiausiai Širdžiai.

Ryšiai su dangumi

Šių dienų žmonija reikalinga stipresnių ir realesnių ryšių su dangumi. Ji visai pamatuotai didžiuojasi mokslo, technikos ir šiaip gyvenimo reikalų tvarkymo pažanga. Dėja, ji nevertina dvasinių vertybių. Tie, kurie tvarko žmonijos ir tautų gyvenimo reikalus, nedovanotinai laužo meilės, teisingumo ir dorovės dėsnius. To pasekoje mūsų laikų modernioje žemėje atsirado per daug vargo, nekaltų ašarų bei kraujo, per daug dangaus keršto šaukiančių dorovinių nusikaltimų. Ateities vaizdai labai neaiškūs, tiesiog bauginantys.

Šiems apirusiems su dangumi ryšiams atstatyti ir sustiprinti pavienių asmenų, šeimų, valstybių ir tautų meilės bei teisingumo santykiams nustatyti, Šv. Tėvas, ant kurio pečių Dievo Apvaizda uždėjo šių reikalų tvarkymo našą, visomis priemonėmis stengiasi plėsti pagarbą ir meilę Švč. Mergelei, kelti Jos vaidmenį žmonijos gyvenime ir ragina suklupti prie Jos garbės sosto prašant bei maldaujant pasauliui taikos, ramybės ir pagalbos šių laikų painėse.

Marija būdama paties Dievo pastatyta tarp Jo ir žmonių tarpininke, gali ir trokšta žmonijos ryšius su dangumi sustiprinti, jei žmonės Jos pagalbos ir užtarymo šauksis.

Vykdyti jos misiją

Fatimos misija yra antrasis Šv. Tėvo siekis. Švč. Mergelė 1917 metų gegužės spalio mėnesio dienomis net šešius kartus pasirodė nekaltiems vaikučiams Fatimos laukuose. Savo pasirodymų metu Ji aiškiai pabrėžė, kad žmonija, jei nori išvengti dar didesnių nelaimių, turi taisyti savo gyvenimą, turi stengtis permaldauti įžeistąjį Dievą, griebtis atgailos darbų, šauktis Švč. Jėzaus ir Marijos Nekalčiausios Širdžių pasigailėjimo. Švč. Mergelė nurodo net konkrečias šiam tikslui priemones. Jomis turi būti pirmųjų mėnesių šeštadienių atsiteisimo komunijos, kasdienis pavieniai ar grupėmis kalbamas rožančius, griežtas Dievo ir Bažnyčios įsakymų laikymasis, sąžiningas savo pareigų atlikimas etc.

1942 metų spalio 31 dieną minint 25 metų Fatimos Apsireiškimo sukaktį, Šv. Tėvas iš Vatikano radijo bangomis iškilingai paaukojo visą žmoniją Nekalčiausiajai Marijos Širdžiai. Jo šventenybė tada kalbėjo: "Švenč. Rožančiaus Karaliene, krikščionių pagalba, visų Dievo kovų laimėtoja... šią tragišką žmonijos gyvenimo valandą mes pavedame ir aukojame save tau, Tavo Nekalč. Širdžiai... Mes aukojame save Tau, Tavo Nekalčiausiai Širdžiai, kad tavo meilė ir globa pagreitintų Dievo karalystės triumfą ir visos tautos susitaikintų tarp savęs ir su Dievu, nuo vieno žemės krašto iki kito

giedotų kartu su Tavimi amžinąjį garbę, meilės ir padėkos Magnificat Širdžiai Jėzaus, kuriame viename jos tegali rasti tiesą, gyvenimą ir ramybę".

Tais pat 1942 metais Šv. Tėvas, atskiru patvarkymu, įvedė visuotiną Nekalč. Marijos Širdies šventę minėtiną kasmet rugpjūčio 22 dieną, kartu jis priminė reikalą aukotis tiek pavieniai tiek grupėmis tos šventės proga Švč. Jėzaus ir Marijos Širdims ir vykdyti kitus Švč. Mergelės, Fatimoj pareikštus pageidavimus. 1950 metais Marijos Visatos Karalienės šventės įvedimo proga, savo paraginimus visai žmonijai dar pakartojo.

Marija ir Lietuva

Mūsų tėvynė turi Marijos žemės vardą. Švč. Mergelė parodė mūsų kraštui ypatingą palankumą atvejų atvejais apsiereikšdama įvairiose vietose. Atsidėkodami už tai lietuviai pastatė daug gražių Marijos garbei šventovių. Mūsų tauta išaugino kartų kartas nuoširdžių Marijos garbintojų. Lietuviai išpūdingai ir su meile šventė Švč. Mergelės garbei skiriamas šventes. Rožančius buvo tradicinė kiekvieno lietuvio malda. Su rožančiu rankose ir škaplieriu ant kaklo jis vaikščiojo po savo laukus, keliavo į bažnyčią, žengė į karstą. Su tuo pat, tik gal paslėptu, rožančiu jis pradėjo ir tęsia savo tremties dienas. Šiandien kiekvieno tremtinio lūpose ir širdyje, su pasitikėjimu ir viltimi tariami mūsų religinio himno žodžiai: "Palengvink vergiją, pagelbėk žmonijai, išgelbėk nuo priešo baisaus..."

1951 metų gegužės 13 dieną tremtyje esantieji lietuviai vyskupai, minėdami Lietuvos bažnytinės provincijos įkūrimo 25 metų sukaktį, šv. Kazimiero Kolegijos koplyčioje, Romoje, ypatingu aktu ir visu lietuvišku maldingumu, paaukojo Nekalč. Marijos Širdžiai po visą pasaulį išblaškytus savo tikinčiuosius, prašydami savo Dangiškosios Motinos globos ir pagalbos gyvybinėje tautos ir tėvynės kovoje.

Mėlynosios Armijos sąjūdis

Amerikoj ir kituose kraštuose mūsų tautiečių būriai įsijungę į Mėlynosios Armijos sąjūdį veiksmingai plečia ir vykdo

Švč. Mergelės Fatimoj pareikštus pageidavimus ir stengiasi Šv. Tėvo bei savo episkopato Nekalč. Marijos Širdžiai pasiaukojimo aktus įgyvendinti. Tai yra didelis ir gražus žygis į kurį jungiasi visame pasaulyje išblaškyti vis didesni ir didesni lietuvių skaičiai.

Šį garbingą žygį reikia tęsti. Mūsų tėvynės bylai vadovaujantieji veiksniai daro visa kas tik įmanoma, kad ji būtų laimėta. Byla yra sunki. Atrodo, kad ji bus laimėta tik tada, kai dangaus galybė ateis į pagalbą. Šiąją pagalbą Švč. Mergelė mums pažadėjo Fatimoje. Kremliaus

valdovų jau braškąs sostas grius. Rusija, didžiausias šių dienų žmonijos nelaimių šaltinis, atsivers. Visa žmonija ir mūsų tauta sulauks šviesesnių dienų. Bet kad tos dienos greičiau išauštų mums būtų centų, kuriuos duodame tėvynės laisvės reikalams, tenka su visu nuoširdumu vykdyti Šv. Mergelės Marijos ir švento Tėvo pareikštus pageidavimus. Cor Mariae Immaculatum intercede pro nobis. Tai malda, kuri turi būti mūsų lūpose ir širdyje. Tai paties dangaus mums nurodytas ginklas tėvynės ir tautos laisvei atkovoti. Neužmeskime jo.

REIKIA DAUGIAU PAŠAUKIMŲ

Arkivyskupo Jurgio žodis

Arkivyskupas Jurgis Matulaitis rašo savo "Užrašuose" p. 30: "Geriausias apvaizdusis Viešpats Dievas, kada reikia ir kada Jis nori, suranda sau tinkamus žmones ir juos pašaukia prie darbo ir duoda savo malones, apšvietimo, įkvėpimo, mei-

vės atsižadėję vienuoliai ir kunigai. Tai Dievo darbas. Bet į tą darbą skuba ne visi pašauktieji, o tik jų dalis. Reikia paraginti ir kitus, ir gauti naujų, gerų pašaukimų Dievo darbams atlikti, reikia ryžto ir maldos iš mūsų pusės, o Dievas duoda savo malonę, kad pašauktieji pasidarytų išrinktieji.

Pašaukimai Amerikoje

1956 m. JAV buvo 34,563,851 katalikas. Suaugusių žmonių krikštą priėmė 141,525. Per 10 metų (1946 — 1956) katalikų skaičius Amerikoje padaugėjo 36,8 proc., arba 9,295,678 asmenimis.

Jungtinių Am. Valstybių katalikams tarnavo 30,481 pasaulinių, vyskupijoms priklausančių kunigų ir 19,244 kunigai vienuoliai. Mokslo ir kitose įstaigose dirbo 9,300 brolių vienuolių ir 162,657 seserys vienuolės.

Katalikams sparčiai augant, parapijų mokykloms gausėjant, naujoms augštojo mokslo įstaigoms kuriantis, taip pat prieglaudoms, ligoninėms, katalikiškai spaudai tvirtėjant, jaučiamas pasiaukojančių Dievo tarnybai ir artimo labui asmenų trūkumas, pašaukimų stoka.

Pašaukimų stoką atjaučia ir visos lietuviškos vienuolijos. Seniau būdavo daugiau pašauktųjų, negu paskutiniaisiais laikais. Reikia gi daugiau pašaukimų į kunigus, į brolius vienuolius, į seseris vienuoles.

lės, tikėjimo, šventumo jiems galią... Viešpats Dievas valdo vienus žmones per kitus, vienus su pagalba kitų veda į išganyką. Paprastai Dievas duoda mums tik supratimą, ko Bažnyčiai reikia, o jau mes patys turime stengtis su Dievo pagalba tuos reikalus atlikti".

Mūsų laikais yra labai daug darbų, kuriuos sėkmingai gali padaryti vien sa-

Jieškome savanorių

Marijonų Vienuolijai Amerikoje naujai persitvarkius, jieškome į talką, į darbą, į pasiaukojimą jaunų 17—20 metų jaunuolių ir pagyvenusių pamaldžių vyrų, 21 — 35 m., kurie norėtų maldoje ir atgailoje pašvęsti savo sielą, sau užsitikrinti išganyką, o savo darbu padėti Marijonų Vienuolijai siekti plačių, jai užbrėžtų, tikslų. Pageidautini mokslus ėję ar juos baigę jaunuoliai. Pageidautini sveiki kūnu ir dvasia subrendę vyrai. Visi jie kasdien pašvęs maldai ir dvasinėms lavyboms dvi valandį; kunigai — apie tris valandas. Visi jie išipareigos nerūkyti, negerti svaigalų, laikytis Bažnyčios kanonų ir Vienuolijos Konstitucijos nuostatų. O darbo sritis yra jiems plati: mokslas, spauda, visos žemės ūkio šakos.

Drąsieji pasiryžėliai malonės parašyti Tėvui Provincijolui laišką: **Very Rev. Father Provincial, 6336 S. Kilbourn Ave. Chicago 29, Ill.**

Kadangi pašaukimų stoką jaučia Europa ir visas pasaulis, tai Šv. Tėvas Pijus XII yra parašęs gražią, atlaidais apdovanoją, čia talpinamą maldą. Ją kalbėdami, malonėkite prisiminti ir Marijonų Vienuolijos reikalus.

Šv. Tėvo Pijaus XII malda, prašant pašaukimų į dvasinį luomą

Viešpatie Jėzau Kristau, visos tobulybės gražiausias pavyzdys, kuris nesiliaudamas skatini išrinktąsias sielas ne vien siekti pageidautino tikslo, bet ir patrauki pas savo galingą pavyzdžio jėgą ir savo malonės sėkmingu veikimu, kad Tave sektų šiuo kilniuotu keliu, suteik, kad daugybė išgirstų ir noriai paklustų Tavo meiliam įkvėpimui, kad pasirinkę dvasinį gyvenimą, atjaustų Tavo ypatingą rūpestį ir Tavo švelniąją globą. Suteik, kad niekad nestokotų pamaldžių Tavo tarnų Tavo meilės tarnyboje, kurie, pavaduodami Tave, dieną naktį budėtų prie našlaičių lopšio, prie ligonių guolio, globotų senelius ir paliegėlius, kurie be jų negali rasti sau ištiesią pagalbą ranką.

Suteik, kad pradžios mokyklose ir universitetų salėse būtų girdimas mokytojų balsas, kaip Tavo paties balso atgarsys, nurodąs kelią į dangų bei kiekvieno ir visų pareigas. Suteik, kad nė vienas kraštas, nežiūrint kaip jis toli ir nesvečingas būtų, nepasiliktų be Evangelijos skelbėjų, kurie kvieštų jų žmones įsijungti į Tavo karalystę. Suteik, kad tos meilės liespnos, kurios kada nors turės prisiplėsti ir apimti visą žemę, kurios šviečia visu grožiu Tavo Bažnyčios šventuosius, pagausėtų ir padidėtų. Suteik, kad kiekvienoje pasaulio dalyje žydėtų parinktosios sielos, kurios dieviškų tiesų įžvalga ir atgaila atsisteistų už žmonių kaltes ir paveiktų Tavo gailestingumą.

Suteik, kad šių širdžių nuolatinė atnaša be dėmės skaisčiame jų gyvenime, jų dorybių didvyriškumas, tasai Dievo vaikų tobulumo pavyzdys, kurį mums apreiškėti nužengei ant žemės, visada tęstųsi žemėje.

Į savo mylimų ir parinktų sielų tarpą suteik gerų pašaukimų: kad jos tvirtai

Kiekvieno kataliko yra šventa priedermė paremti katalikišką spaudą ir ją kuo plačiausiai paskleisti tarp žmonių.
Popiežius Pijus IX

pasiryžtų pasidaryti vertomis šios joms siūlomos didelės malonės ir šventos įstaigos, į kurią trokšta įstoti, kad pilnai laikytųsi dvasinių pareigų, o nuolatine malda ir pastoviu apsimarinimu tobulai suderintų savo valią su Tavo valia.

Apšviesk, Viešpatie Jėzau, daug dosnių širdžių karštais Tavo šventosios Dvasios spinduliais, amžina ir esmine meile; ir, galingai užtariant Tavo mylimiausią Motinai Marijai, įžiebk ir palaikyk tose širdyse Tavo meilės karštį Tėvo garbei ir taip pat šventajai Dvasiai, kuri gyvena ir viešpatauja su Tavimi amžinai. Amen.

Atlaidai: 10 metų kiekvieną kartą. Visuotiniai atlaidai kartą mėnesį, paprastomis sąlygomis, jei malda kasdien kalbama. (S. P. Ap. vasario 9, 1957).

Ketvirtas įsakymas suaugusiam

Myk Muraitis

KETVIRTASIS Dievo įsakymas suaugusiam ne kiek nemažiau galioja negu mažam. Mažesnieji daug lengvesnius nusikaltimus padaro negu didesnieji. Didiesniųjų pareiga savo tėvams yra daug didesnė negu mažųjų.

Vokietijoje yra katalikiška provincija Bavarija. Iš ten yra kilęs toks pasakojimas, kurį jau daug kas girdėjo ir kurį vis dėlto reikia dėl jo įdomumo priminti. Kartą senelis valgydamas sudaužė drebančiomis rankomis kilnodamas vieną lėkštę. Vėliau sudaužė ir antrą. Jo suaugęs sūnus pradėjo iš medžio drožti jam lėkštę, kad daugiau nesudaužytų. Tai pastebėjęs mažametis sūnus paklausė tėvo ką šis daro. Kai tėvas atsakė, tai sūnus pastebėjo: Tėveli, padaryk stiprią lėkštę, kad užtektų ir tada kai tu paliksi senas ir nebegalėsi valgyti iš geresnės lėkštės“.

Visa tai yra pasakojimai, bet reikia nepamiršti, kad gyvenime yra daugiau padaryta tėvų atžvilgiu nusikaltimų negu čia papasakoti.

Dievo akis mato tuos žmones, kurie myli savo tėvus. Pasitaiko, kad mergaitė besirūpindama namiškiais ar savo tėvais, palieka senmerge. Ir jai buvo malonus vestuvių varpų gaudesys, tačiau ji paaukojo gyvenimą savo tėvams ir štai ji dažnai pavadinama paniekinančiu vardu, nors jos gyvenimas buvo auka. Nereikia užmiršti, kad jos ši auka pas Dievą bus labai didelė ir tai gal yra svarbiau negu, kad visa kita taip greit prabėgančiame gyvenime. Dažnai ne vienam atrodo senatvė romantiška, žmonės žiūri į senių išvagotus ir išmintingus veidus ar žilus plaukus ir jiems atrodo, kad tai yra labai gražu ir įdomu. Tačiau tai yra nesusipratimas. Tai yra lyg žiūrėjimas į sniegą ir šaltį pro stiklą. Nors ir gražiai atrodo lauke sniegas ir audra iš vidaus tačiau lauke šalta. Taip ir yra su senatve. Reikia tai suprasti, atjausti senį ir nemanyti, kad senatvė yra kažkokios gražios pasakos ar eilės.

Patarinėti visada lengviau ir mokyti labai nesunku, tačiau ne vienas pasakys, kad daug sunkiau tai iš tikrųjų padaryti. Pavyzdžiui, koks nors senas tėvas ar motina yra invalidas ir reikia specialios priežiūros. Nereikia pamiršti, kad už tokią specialią priežiūrą bus Dievo atmokėta dešimteriopai, nes gyvenimas taip greit praeina, kad tie keli vargo ir kančios metai yra tik niekis prieš tai kas reikės išgyventi amžinybėje. Ir tas galvojimas apie amžinybę tegu sustiprina vargant su savo tėvais invalidais.

Suprantama daug iš tėvų arba tetų ir dėdžių nereikia norėti, jie yra ne šventieji ir ne kartą pas juos prasiveržia pyktis. Ir tai reikia atleisti, nes jie yra tavo kraujo giminės ir tu pats būdamas iš to paties kraujo gal kartais būni dar negeresnis, tik to nepastebi. Dievas myli senus žmones kaip senas knygas. Ir jas Dievo angelas kartą surinks ir kaip bus gera, kad tos knygos, kurias Dievas įtrauks į savo dangaus lentynas, bus gražiai išlaikytos, vaikų mylėtos ir gerbtos, kad tėvai galės džiaugtis savo vaikų gerumu, o ir patys vaikai susilauks iš savo vaikų tokio pat atpildo.

Moderniame gyvenime, kaip žinome, senam žmogui nėra vietos, šiandien ne vienoj vietoj jau 40 m. žmogus yra senas, todėl su šia pagoniška, priešinga krikščionybei ir ketvirtajam Dievo įsakymui pažiūra, reikia kovoti kuo stipriausiai. Ir mes gerbdami tėvus ir iš viso vyresnius už save, padėsime kovoti prieš žmogaus nužmoginimą, prieš žmogaus laikymą tik arkliu, kuris tiek tereikalingas kiek gali vežti. Mes gerbdami už save vyresnį padėsime išeiti iš pagoniškos minties, kad žmogus tiek tevertas kiek mašina, kuri pajėgia vežti, o paskui ją reikia išmesti. Dievo įsakymo laikymas yra vienas iš pagrindinių dalykų kovoj su pagonizmu, žmogų sutvertą pagal Dievo paveikslą laikančiu kaip daiktą.

Pastatė kartuves ir pats jose žuvo

K. Baras

DIEVAS yra geriausias ir gailestin-
giausias. Nors mes Dievą įleidžiame sa-
vo didžiausiomis nuodėmėmis, bet Jis
mums atleidžia, jei tik mes prašome Jį
dovanoti ir pasižadama pasitaisyti. Die-
vas atsižvelgia į mūsų nuoširdų gailestį.

Dievo gailestingumui nėra ribų. Kad
ir vėl atkristum į tas pačias nuodėmes,
kurias Dievas mums yra atleidęs, vėl rei-
kia tik grįžti prie Jo, Dievo, prašyti do-
vanoti. Ir jis vėl atleis. Nes "jo pasigai-
lėjimai be skaičiaus ir jo gerumui ribų
nėra". Nors tavo sielą būtų raudona nuo
nuodėmių, kaip kraujas, ji pabals, kaip
sniegas, kada grįš prie Dievo. Nė viena
tavo nuodėmė, nė visos tavo nuodėmės
drauge nesusilygins su ta, jei tu imsi abe-
joti Dievo gailestingumu ir nusiminęs,
kaip Kainas, atmetum Dievo duodamą
malonę. Nusiminimas yra baisi nuodėmė.
Tai viena iš nuodėmių prieš Šventąją
Dvasią. Tai viena iš tų nuodėmių, kurios
nebus atleistos, nei šiame, nei kitame pa-
saulyje. Ir kaip gi jos gali būti atleistos,
kad į ją įkritęs žmogus jau nesigaili ir
nieko nedaro susitaikinti su Dievu?

Tačiau nemažesnė nuodėmė ir nė kiek
nemažiau pavojinga yra ta, kai žmogus
ima be galo pasitikėti Dievo gailestingu-
mu, kai visai nepaisydamas Dievo teismo
ir teisingos Jo bausmės, nesiliauja bristi
iš nuodėmės į nuodėmę. Šv. Augustinas
sako: "Gerai apsižiūrėk, kad perdidelė
viltis tavęs nepražudytų."

Ryškų tokio perdidelio pasitikėjimo
pavyzdį turime Sename Įstatyme. Kada
žydai buvo išvaryti į Babilono nelaisvę,
Karalius Assueras turėjo ministerį pir-
mininką Amarą. Jausdamas savo galybę,
Amanas buvo tiek pilnas puikybės, kad
išleido tokį įsakymą: jį sutikę visi žydai
turi klaupiti ant kelių. Ir kada Mardo-
chiejus, karalienės Esteros globėjas,
prieš jį neklaupė, ministeris pasiryžo iš-
naikinti visus žydus. Jis tiek pasitikėjo

karaliaus palankumu, kad drąsiai tikėjo-
si iš jo gauti įsakymą vieną dieną juos vi-
sus išžudyti. Mardochiejui gi jau net ties
savo namais buvo pasistatydinęs didžiulės
kartuves. Tačiau pikty žmonių suma-
nymai ir Dievo Apvaizdos keliai ne tie
patys. Ir čia atsitiko, kad vieną naktį ka-
ralius, negalėdamas užmigti, pareikala-
vo skaityti jam valstybės kronikas. Skaity-
tojas kaip tik pataikė aprašymą, kaip
kitąsyk Mardochiejus išgelbėjo karaliui
gyvybę. Assueras paklausė:

— Kuo buvo Mardochiejui atlyginta.
Skaitytojas atsakė:

— Nieku.

Čia karalius išgirdo, kad prieškam-
baryje kažkas yra. Tai buvo Amanas, jau
anksti rytą atėjęs išprašyti iš karaliaus
įsakymo Mardochiejui pakarti.

Karalius tuojau liepė pašaukti savo
ministerį ir jį paklausė:

— Kas reikia padaryti žmogui, kurį
nori karalius pagerbti?

Amanas buvo drąsiai įsitikinęs, kad
visas tas pagerbimas turi tekti ne kam
kitam, kaip tik jam pačiam, ir atsakė:

— Ką nori karalius pagerbti, tą rei-
kia apvilkti karaliaus rūbais, ant galvos
jam uždėti karaliaus vainiką, užsodinti jį
ant karaliaus jojamo arklio, pirmas ku-
nigaikštis turi vedžioti jo arklių po sosti-
nės gatves ir šaukti: taip yra gerbiamas
tas, ką nori karalius pagerbti.

Išklausęs Amano kalbos, karalius ta-
rė:

— Gerai, dabar eik ir padaryk, kaip
esi sakęs, žydui Mardochiejui.

Liūdnas grįžo namo Amanas, įvykdes
karaliaus įsakymą. Tuojau jį pašaukė
vėl į karaliaus rūmus, kur turėjo lydėti
karalių į karalienės suruoštus pietus. Čia
Esterą išpasakojo karaliui visą Amano
piktybę. Jau įpykęs išėjo karalius į sodą
pasivaikščioti. Ir kai ties Amano namais
pamatė didžiules kartuves, įsakė:

— Pakarkite čia Amaną.

Taip žuvo perdaug pasitikėjęs savim Amanas tose pačiose kartuvėse, kurias buvo pastatydinęs nekaltam žmogui.

Taip žūsta kiekvienas perdaug pasitikęs savimi, taip žūsta ir apakėlis, kuris niekina Dievo malonę ir atlaidumą. Ūkininkai savo laukuose bei daržuose stato baidykles paukščiams nuo javų baidyti. Kurį laiką paukščiai tų baidyklių bijo. Tačiau greitai su jomis apsipranta ir vi-

sai ima nekreipti į jas dėmesio, ir net pradedą iš jų tyčiotis, tupa ant galvų, rankų.

Kai kurie žmonės gyvena, lyg jie būtų bepročiai paukščiai, ir lyg Dievas būtų bejėgė lėlė, kurią galima be baimės niekinti, kuriai galima stačiai ant galvos lipti. Tačiau reikia neužmiršti Povilo apžodžių: "Neklyskite, Dievas neleidžia tyčiotis iš savęs" (Gal. 6, 7).

Dievas laukia nusidėjėlio pasitaismo.

PERDAUG ŠVENTŲJŲ!

Kaikas yra prasitaręs, jog Bažnyčia skelbianti perdaug šventųjų. Visai neperdaug. Katalikų Bažnyčia visais laikais turėjo ir turi savo herojų, kurių gyvenimas yra gerumo ir meilės stebuklas.

Tik vieną žvilgsnį į mūsų dienų paskelbtus šventuosius. Šv. Pijus X buvo Eucharistijos, gailestingumo ir taikos popiežius. Šv. Domininkas Savio, jaunas berniukas, gražiausias mokinio pavyzdys. Šv. Petras Chanel nenuilstantis misionierius, kankinys, Okeanijoje. Šv. Gasparas Bufalo energingai sulaukęs Napoleoną nuo šventvagiškų pasikėsinių ir įsteigęs Švenčiausiojo Kraujo kongregaciją. Šv. Marija di Rosa įsteigė gailestingųjų tarnaičių institutą. Šv. Eugenija Smet seserų vienuolyno įsteigėja. Šie vyrai ir šios moterys pasiekė tokios dorybės, jog tapo gyvi Kristaus paveikslai.

Bažnyčia visada turi šventųjų, jaunų ir senų, vyrų ir moterų, galingųjų ir silpnųjų. Nėra tokios didybės, — sakydavo Pijus XI — kuri neturėtų Dievui tarnauti, kaip kad nėra silpnojo, kuris nepajėgtų melstis į Dievą. Ir nėra tikinčiojo, kuris nematytų kiekviename šventajame, pakeltame į altorių garbę, atsi-kartojančio katalikų Bažnyčios stebuklo, tik tos Bažnyčios, kuri turi dieviškąjį šventumo antspaudą.

Yra "tūlų" žmonių, kurie iš nusistatymo atmeta kiekvieną stebuklą, o tuo tarpu gieda himnus ir smilko mirusiems, kaip Cezariui ar Napoleonui, Hitleriui ar Stalinui. Noriai dalyvauja pagerbime tų asmenų, kurių gyvenimas buvo labai abejotinas, o į šventuosius, kurių gyvenimas buvo tikrai heroiškas pasišventimas, visai nežiūri.

Šventųjų asmenybės stebina kiekvieną. Jų sugebėjimas pakilti virš žmogaus silpnųjų ir žemiškų malonumų yra aiškiausias šventumo ir antgamtinio gyvenimo įrodymas. Ir vis tik atsiranda nematančių!

Kartojasi lygiai tas pats, kas nutiko ir pačiam Kristui. Ir tada buvo "tūlų" žmonių, kurie, prabėgančioje negarbingo triumfo garbėje, tikėjosi esą nugalėję Išganytoją. Bet paskui?

Taip yra šiandien. "Tūli" žmonės reikalauja, kad visi nusilenktų tik jiems. Tik jie "išminčiai", viską žinantys, o stebuklai jiems tik pajuokos objektas. Šiems atsako šv. Povilas: — jie yra susiteršę savo galvosenoje; jų širdys apako beprotybėje; ir didžiudamiesi savo išmintimi, pasirodo kvaili.

Teisingai. Nežino ir kalba. Smerkia tai, ko nepažįsta.

B. Mikalauskas

25 DARBO IR AUKOS METAI

Kai kadaise kun. kleb. Jonas Vaitekūnas, tada dar šešiolikmetis jaunuolis, pasitraukęs iš tėvynės dėl užtrenktų jam mokyklon durų po jo pasipriešinimo mokytojui, atsisakiusiam dėstyti lietuvių kalbą mokykloje, pasiekė Amerikos krantus ir pro šią mažutę Rhode Island valstybę vyko į Maine pelnytis kasdieninės duonos, nė nepagalvojo, kad didžioji jo gyvenimo dalis bus paaukota Providence lietuviams.

Karštai ten Lewistone ėmėsi jis fizinio ir visuomeninio darbo, bet neilgam. Už metų kitų — jis jau Hartforde. Čia 1916 m. rugsėjo 27 d. jis ir vėl laimingas, įžengęs La Salette vedamon mokyklon tęsti mokslo. Atostogų metu mokydamas Newarke lietuvių vaikus, kaip pamaldus moksleivis, atkreipė į save lietuvių dėmesį; geraširdžiai sudarė lėšas ir 1923 m. lapkričio mėn. — jis jau Gregorianumo universiteto filosofijos studentas Romoje, o 1927 m. spalio mėn. persikėlė teologijos studijoms į Franz Joseph jėzuitų vedamą universitetą Innsbrücke, Austrijoje. 1930 m. balandžio 6 d., baigęs šį universitetą, priėmė kunigystės šventinimus. Po to tuojau iškeliavo Šventonjon Žemėn ir Jeruzalėje aukėjo pirmas šv. mišias.

Bet jis — Panevėžio vyskupijos kunigas ir jo pirmieji jaunatviško entuziazmo darbo metai paaukoti Panevėžy šv. Petro ir Povilo parapijoje. Čia jis pasižymi, kaip jaunimo organizatorius, spaudos platintojas (tik vienais metais išplatinęs daugiau 800 „Mūsų Laikraščio“ metinių prenumeratų), drąsus sakykloje tarti atvirą tiesos žodį, dėl ko ne savo noru antrą sykį turėjo apleisti tėvynę.

Po trumpo keleto mėnesių stabtelėjimo Marianapolyje, mirus kun. L. Kavaliauskui, 1932 m. rugpjūčio mėn. jis vyskupo kviečiamas priimti Providence šv. Kazimiero parapijos klebono pareigas.

Providence parapija — viena jaunesniųjų. Tuo laiku ji turėjo tik nedidelę bažnytėlę ir kleboniją. Buvo tai depresijos metai. Parapiečiai — ne iš turtin-

gųjų. Tačiau naujasis klebonas nieko nedelsdamas pradėjo organizuoti bažnyčios statybos fondą. Neįtikėtina greitai iški-
lo bažnyčios sienos, greitai buvo įrengta ir 1935 m. spalio 13 d. vysk. Francis Keough ją pašventino.

Bet čia dar nesustota. Tuoj kun. J. Vaitekūnas imasi naujo darbo — parapi-
nės mokyklos statybos. 1937 m. balandžio 11 d. mokykla jau pašventinama ir 1938 m. mokykla atidaroma su 23 vaikais, o dabar joje mokosi daugiau 100. Mokykloje pakviečiamos seselės kazimierietės, kurios sėkmingai tebedirba ligšiol. Šiomet mokyklą baigė 13 mokinių.

Prie naujosios bažnyčios įsigytas pui-
kus namas klebonijai, o buvusioj kleboni-
joj apgyvendintos mokykloje dirbančios seserys. Parapijai taip pat įsigytas ir iš-
nuomojamas didelis gyvenamas namas.

Visos svarbiosios bažnyčios ir mo-
kyklos statybos atliktos pačiu pigiausiu
laiku. Jei šiandien tas pačias statybas
parapijai tektų atlikti, tai kaštuotų ketu-
ris ar penkis sykius brangiau negu tada.
Nors tas statybas vykdant buvo pasida-
ryta ir skolų, bet jos visos šiandien yra
išmokėtos. O visa tai padaryta dideliu
kun. Jono Vaitekūno sumanumu ir ryž-
tingu darbu.

Parapijoje veikia Mokyklos Moterų
Gilda, šv. Onos Draugija, Katalikų Klu-
bas, Lietuvos Vyčiai ir ypač parapija gali
pasididžiuoti Jono Beinorio vedamais net
trimis choralais — bendru parapijos choru,
Mokyklos Moterų Gildos ir mokyklos vai-
kų choru. Chorai ypač susilaukia didelio
kun. J. Vaitekūno dėmesio ir globos.

Kun. J. Vaitekūnas nesiribojo tik pa-
rapine veikla. Jis — uolus lietuviškų su-
važiavimų dalyvis, aktyvus darbuotojas
ir garbės narys Lietuvos Vyčių organiza-
cijoje, dvasios vadas ALRKF N. Anglijos
apskrity, darbštus lietuvių R. K. Kuni-
gų Vienybėje ir kitose religinėse bei vi-
suomeninėse organizacijose. Jis padeda
lietuviams pranciškonams įsikurti Mai-
ne, jis didelis tėvų marijonų bičiulis ir
rėmėjas, jam dėkingos už paramą šv. Ka-

Klausimai ir atsakymai

KL. Už ką draudžiama eucharistinę auką aukoti?

P. A., Worcester, Mass.

AT. Bažnyčia draudžia aukoti šv. mišias viešai:

1) Už tuos, kurie yra viešai ekskomunikuoti.

Vienas iš labiausiai apčiuopiamų bažnytinės ekskomunikos padarinių yra nubaustojo išskyrimas iš Bažnyčios viešai teikiamųjų dvasinių gėrybių ir aukojamų maldų.

2) Už numirusius, kuriems Bažnyčia atsakė savo laidotuves.

Tokie yra: nekrikštytieji, viešai atpuolusieji nuo tikėjimo, eretikai, schizmatikai, priklausantieji masonų ar komunistų organizacijai, sąmoningi savižudžiai, mirusieji dvikovoje ar dėl joje gautų žaizdų, įsakusieji sudeginti savo kūną, šiaip aiškūs ir vieši nedorėliai, pvz., vieši susimetėliai, ištvirkėliai, girtuokliai, plėšikai ir t. t.

Čia išvardintiems asmenims atsakomos bažnytinės laidotuvės, jeigu jie prieš mirtį nepadarė jokių atgailos ar pasitaikymo ženklų, pvz., nesišaukė kunigo ar jo nepriėmė, mirė per patį nusikaltimą, neatitaisė duoto papiktinimo ir panašiai... Už šiuos visus neleidžiama laikyti mišių ne tik laidotuvių dieną, bet ir 30 po mirties dieną, ar per metines sukaktuves. Taip daroma ne dėl kokios neapykantos, bet labiausiai dėl to, kad tokie asmenys laikomi amžinai žuvusiais ir reiškia viešas pasibaurėjimas jų gyvenimu ir darbais.

zimirio Kongregacijos seserys, Marijos Nekalto Prasidėjimo seserys ir kiti vie nuolynai.

Tad Providence šv. Kazimiero parapija dideliu dėkingumu prisimena sėkmingą kun. J. Vaitekūno darbuotę per 25 metus ir rudenio ruošiasi iškilmingai šią sukaktį paminėti, o sukaktuvininkui linki sveikatos ir Dievo palaimos jo darbams. Ilgiausių metų!

K. V. M.

Neleidžiama laikyti mišių už juos viešai, būtent, paskelbus iš anksto bendruomenei. Bet privačiai, vadinasi, bendruomenei nieko apie tai nežinant, leidžiama ir patariama už juos melstis ir aukoti šv. mišias, kad gerasis Dievas rastų galimą parodyti ir jiems savo gailestingumą, nes tikrumoje nėra žinomas jų amžinas likimas.

KL. Ar teisybė, kad gresiant mirties pavojui ir nesant kunigui, viatiką teikti gali net pasauliečiai?

V. J. Brooklyn, N. Y.

AT. Gresiant mirties pavojui ir nesant kunigui, viatiką teikti gali net pasauliečiai.

Šiuo atveju susiduria du įsakymai: Dievo, įpareigojantis mirties valandoje priimti šv. Komuniją, ir Bažnyčios, draudžiantis pasauliečiui liesti Eucharistiją. Be abejo, Dievo įsakymas nugali Bažnyčios. Istorijoje yra gausiai pavyzdžių, kad tikintieji pasauliečiai nešė Komunią kitiems, pavaduodami kunigus. Taip buvo pirmaisiais krikščionijos amžiais, taip buvo prancūzų revoliucijos laikais ir net paskutinio krikščionių persekiojimo metu Meksikoje. Pasauliečiai nešė šv. Komunią kunigams ir tikintiesiems, esantiems kalėjimuose.

KL. Kokios yra krikšto tėvų pareigos?

AT. Krikšto tėvų pareigos yra rūpintis savo krikštavaikio religiniu ir doroviniu auklėjimu, išmokyti jį tikėjimo tiesų, šviesti jam gražiu pavyzdžiu.

Šios pareigos ypač liečia krikšto tėvus, kai jų krikštavaikis neturi savo tikrų tėvų ar tinkamų globėjų. Todėl nekatalikai, netikintieji, pakrikusio gyvenimo asmens krikšto tėvais negali būti, nes jie nėra tinkami uždedamoms pareigoms atlikti.

Krikstatėviai sueina su savo krikštavaikiu į dvasinę giminystę, kuri padaro ardumą kliūtį galimai tarp jų moterystei.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Naujoji Moterų Sąjungos valdyba.** Amerikos Lietuvių Rymo Katalikių Moterų Sąjungos rugp. 22 d. pasibaigusiame suvažiavime buvo išrinkta tokios sudėties valdyba: pirmininkė — Marija Kasevičienė (Detroit), I vicepirm. Albina Poškienė (Chicago), II vicepirm. — Marcelė Watkins (Worcester, Mass.), raštininkė — Victoria Leone (Chicago), išdininkė — Donna Kamm (Chicago), išdo globėjos — Natalie Šatūnienė ir Mary Druktenis, "Moterų Dirvos" redaktorė — Dale Vaikutytė — Murray.

• **Mirė rašytojas A. Vienuolis.** Rugpjūčio 17 dieną Anykščiuose staiga mirė rašytojas Antanas Vienuolis - Žukauskas.

Rašytojas Antanas Vienuolis-Žukauskas gimė 1882 m. Anykščių parap. Mokėsi Liepojos gimnazijoje, Maskvoje studijavo farmaciją ir praktikavo įvairiose Rusijos vaistinėse.

Po I Pasaul. karo grįžęs į Lietuvą rašytojas Vienuolis gyveno Vilniuje ir Kaune, eidamas Lietuvos dienr. korespondento pareigas. 1920 m. buvo Švietimo Ministerijos Knygų leidimo komisijos sekretorius. Įsigijęs vaistinę, įsikūrė Anykščiuose.

Vienuolio raštai apgaubti stiprios melancholijos, jis dažniau imasi vaizduoti rudens ir vystančių gėlių bei merdinčio gyvenimo nuotaikas.

Antanas Vienuolis - Žukauskas parašė keletą stambių romanų.

• **Marijampolėj atidaryta nauja krautuvė.** Atidarius naują avalynės ir rūbų krautuvę, šturmavo ją 1,000 pirkėjų. Tai rodo koks yra trūkumas tų prekių.

• **Gumbinė — "Venecija"?** Prie Lietuvos sienos Rytprūsių buvęs apskrities miestas Gumbinė dabar beturi 8000 civilių gyventojų ir apie 4000 raudonarmiečių. Po karo neišgriauta liko tik šeštadalis miesto. Neatstatyta veik nieko. Katastrofiškiausia su vandentiekiu. Žmo-

nės semia vandenį tiesiog iš balų. Kanalizacija taip pat tokia prabanga, kuri šiose sąlygose nereikalinga. Kai stipriau palyja, gatvėse tokios balos, kad tik sunkvežimiai pervažiuoja. Sovietinė spauda pavadino Gumbinę Venecija. Dabar esą pareikalauta, kad vokiečius technikus pargabentų iš Rusijos vandentiekiui sutvarkyti.

• **Apie 1,000 jaunų kauniečių išvežta į Kazachstaną.** Viso iš Kauno šiemet bus išgabenta į "plėšines žemes" derliui nuimti apie 1,500 jaunuolių. Tai esą tris kartus daugiau negu praėjusią vasarą.

• **Muilina akis.** Sovietų žurnalas italų kalba "Notizie Sovietiche" rašo, kad per Velykas Aušros Vartų bažnyčioje susirinko 7000 žmonių, o Vilniaus katedroje kan. Stankevičiaus pamokslo klausė 20,000. Yra žinoma, kad Vilniaus katedra seniai desakruota ir tiek žmonių netalpina, o Aušros Vartų koplyčioje vos šimtinė tegalėtų sutilpti.

• **Lietuvoje laukiama rublio nuvertimo.** Lietuvoje, kaip ir kituose Maskvos valdomuose kraštuose, pastarais laikais gyventojuose plinta įsitikinimas, kad netrukus bus dar kartą nuvertintas rublis. Sovietinė propaganda stengiasi piliečius apaminti, teigdama, kad vyriausybė tokio žygio nenumatanti, bet piliečiai gerai atsimena 1947 metus, kada valdžia taip pat įsakmiai paneigė visus nuvertinimo gandus, o rublis po to visvien buvo nuvertintas. Laukdami rublio nuvertinimo, gyventojai stengiasi turimus grynus pinigus kiek galint paversti daiktinėmis vertybėmis. Kai kur kilo stačiai pirkėjų panika. Kaip praneša neutralūs stebėtojai, kurių vienam kitam pastarais laikais pavyko lankytis atskirose Sovietų Sąjungos respublikose vis aštriau ima pasireikšti infliacija. Popieriniai rubliai pasidaro vis labiau beverčiai, kas gali už juos įsigyti kurį nors daiktą. Sovietų valdžiai tatau sudaro nemažą rūpestį.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

• **Pijus XII** prieš materializmą ir klasių kovą. Popiežius Pijus XII savo kalba, pasakyta rugpjūčio 25 d. vakare jauniems darbininkams, susirinkusiems iš 87 kraštų į kongresą, kvietė jaunimą būti optimistišku ir kovoti prieš materialistinę pasaulėžiūrą ir jos klasių kovos metodą.

Pagrindą šiam optimizmui sudaro katalikiškas tikėjimas, kuris užtikrina neabejotiną pergalę. Katalikiškas jaunimas iš tikro yra optimistiškas, nepaisant viešpataujančio neturto, socialinio neteisingumo, ir visokių priespaudų, nuo kurių kenčia šiandieninė žmonija. Katalikiškas jaunimas nėra pasidavęs rezignacijai, nors kai kam taip atrodytų. Jie į pasaulio ateitį žiūri pilnomis pasitikėjimo akimis.

Popiežius kalbėjo šv. Petro aikštėje ir atrodė po mėnesio atostogų pailsėjęs ir atsigavęs.

• **Maža kunigų.** Meksikoje 29,000,000 katalikų yra tik 5,261 kunigas, taigi vienam kunigui tenka aprūpinti 5,600 tikinčiųjų. Šiuo metu vedama akcija ir jieškoma daugiau pašaukimų į kunigus. Suprantama dėl nepakankamo kunigų skaičiaus religinis gyvenimas nėra pakankamai išvystytas. Skaičiai rodo, kad iš 15 milijonų vedusiųjų amžiaus 11 milijonų yra vedę, 1,500,000 yra susituokę tik civiliai, gi 2 milijonai gyvena tik susidėję.

Vienas trečdalis visų susituokusių yra nuo bažnyčios atitolę. Pusė visų šeimų Meksikoj neturi vaikų, kitos šeimos teturi tik po vieną arba po du.

• **Studentai konvertitai.** Kolegijų ir universitetų studentai Formozoj sudaro didžiausią į katalikų tikėjimą pereinančių kinų skaičių. Per penkis metus katalikų skaičius paaugo nuo 20,000 ligi 100,000 asmenų.

• **Liuteronai jieško ryšių su Roma.** Šeši didelės įtakos vokiečių liuteronai,

kurių penki — klebonai, o vienas pasaulietis — paskelbė raštą vokiečių liuteronams, kuriame sako, kad "Šv. Dvasia skatina protestantizmą sudaryti naujus, teigiamus ryšius su Romos Katalikų Bažnyčia". Tie šeši priklauso protestantų grupei, pasivadinusiai "Samlung" (Susirinkimas). Jie du kartu metuose susirenka svarstyti Bažnyčios vienybės klausimus.

• **Nufilmavo Vatikano rankraščius.** Jau baigtas milžiniškas užsimojimas — filmuoti senus Vatikano bibliotekos dokumentus, kurių ten yra apie 600,000. Filmavimas vyko ketverius metus. Padaryta 7,000,000 nuotraukų, panaudojant tam 3,000,000 pėdų mikrofilmų. Tie filmai bus padėti Pijaus XII bibliotekoje, esančioje prie St. Louis universiteto. Tą darbą finansavo Kolumbo vyčiai.

• **84-toji Tautinė Maldininkų kelionė į Liurdą.** Šiomis dienomis Liurde įvyko 84-toji Tautinė Maldininkų kelionė (Le Pelerinage National), kurią sudarė grupė iš visų krašto vyskupijų.

Joje dalyvavo visų sluoksnių bei padėčių, visų luomų prancūzai. Šiais metais tarp jų buvo 31 parlamento narys. Tai buvo katalikiškos Prancūzijos metinė manifestacija arba, kaip rašo dienraštis "La Croix", "viso krašto žygis pas švenčiausiąją Motiną", šaukimasis Jos globos Prancūzijai.

Toje kelionėje dalyvavo ne tik ligoniniai, bet didžioji dauguma sveikų visokio amžiaus vyrų ir moterų.

Atidarydamas tą kelionę, Liurdo vyskupas pasakė: "Švč. P. Marija pasirinko savo motiniško švelnumo įrankiu silpnybę, pasipuošusią nekaltybę ir nusižemimu. Serganti, neturtinga, bemokslė ir jauna — tokia buvo Bernadeta, kurios balsas, nepaisant viso ko, paplito po visą pasaulį. Kada prabilo ta "paprasta mergytė", visas pasaulis pakilo Liurdo link".

ŠILUVOS MARIJOS ŠVENTĖ

ir

MALDOS DIENA

Rugsėjo 8 d. 1957 m. — Marianapolyje, Thompson, Conn.

Marijos šventės tvarka:

Įsidėmėtina:

11:30 ryte Iškilmingos Šv. Mišios
ir pamokslas.	Išpažintys bus klausomos nuo 10:30
iki 11:30.
1:00 p. p. Stacijų ėjimas parke už
kenčiančią Lietuvą.	Maldininkai galės gauti lengvų už-
kandžių ir kavos.
3:00 p. p. Didinga Marijos valanda
užbaigiant procesija su Šv.
Sakramentu aplink parką.	Lietuviai katalikai iš visų kolonijų
kviečiami gražiai pasirodyti per
šias didingas Marijos iškilmes.

MARIANAPOLIO TĖVAI MARIJONAI